

Zürich, 26 februarie 2006

Ewald Frank

Laudă și mulțumire îi aducem DOMNULUI. Am cântat împreună din toată inima pentru că, atunci când un verset biblic este cuprins într-o cântare, are o mare însemnătate pentru noi toți. Fiți cu toții bineveniți în Numele scump al DOMNULUI nostru! Fiți deschiși pentru Cuvânt, deschideți-vă inima și lăsați-L pe Dumnezeu să vă vorbească. Toți cei ce sunteți pentru prima dată în acest loc, fiți bineveniți!

Începem cu cântarea 223: „Numai Tu, Isuse, ești Acela care astâmperi inima mea”. Amin! Așa trebuie să fie, vom cânta și cântarea 232: „Eu mă uit uimit în marea harului Său”. Să cântăm și 223, „Eu am dreptul să o cred și să o știu” și „Crede numai!” [Fratele Frank cântă împreună cu adunarea]

*Crede numai, crede numai,
Totul este posibil,
O, crede numai!
Isus este aici
Totul este posibil
Pentru că Isus este aici.*

Amin! Vă rog să vă așezați. Noi îi suntem mulțumitori din inimă lui Dumnezeu pentru că ne mai putem aduna împreună, pentru că mai suntem încă în timpul de har, pentru că mai avem încă dreptul să auzim Cuvântul Lui.

Astăzi nu vom vorbi prea mult despre ceea ce se petrece acum în lume, ci ne vom adânci în Cuvânt. Noi înțelegem că trăim în timpul de sfârșit, în mod deosebit pentru ceea ce se întâmplă acum în Israel. Suntem alături de ei. Vom citi în Scriptură și vom cerceta, pentru că întotdeauna trebuie să ne întrebăm „ce spune Scriptura?”. Ce spune Scriptura cu privire la timpul de sfârșit, la Israel, sau la Orientul Apropiat, în general? Eu voi vorbi despre acestea într-o scrisoare circulară.

Profeția biblică se împlinește atât de clar, încât nu putem trece pe lângă ea. Cum am pomenit în cuvântul de început, „atunci când se va întâmpla, gândiți-vă că Eu v-am spus-o dinainte”.

Am putea da numeroase mărturii din Împărăția lui Dumnezeu, deoarece Cuvântul Lui este vestit pretutindeni. Acum avem posibilitatea propovăduirii în două limbi, dar în scurt timp o vom putea-o face în șase limbi, care vor fi auzite pe întreg pământul.

Astăzi îl avem pe fratele Matheas Miskis în mijlocul nostru. În primul sfârșit de săptămână el a fost în China, când noi eram împreună la adunarea lunară din Krefeld, și el a auzit și a trăit totul. Este un lucru minunat că avem toate aceste posibilități și frații noștri din întreaga lume ne pot auzi și pot asculta cuvintele DOMNULUI care sunt propovăduite până la capătul pământului.

Eu, personal, am făcut o scurtă vizită în Cipru, la Larnaka, Nicosia, și Lemesos (?), trei localități. Au fost toate adunări mici, iar ultima a fost cu adevărat minunată. La sfârșitul ultimei adunări, a venit în față o soră cu întreaga ei familie și mi-a spus: „Frate Frank, eu am citit câteva broșuri și L-am rugat pe Dumnezeu ca acel bărbat care le-a scris să poată veni o dată în Cipru și în acea zi, eu și întreaga mea casă, să fim dedicați DOMNULUI”. Toți s-au așezat pe genunchi și noi ne-am rugat și prezența lui Dumnezeu a venit peste noi. Acea a fost ziua pe care DOMNUL a făcut-o pentru familia ei.

Un alt frate în Hristos, nou în cadrul Mesajului și care locuiește în apropiere de Köln, are pe inimă ca cele cinci broșuri să fie cuprinse într-o singură carte pe care el o poate tipări gratuit, la tipografia pe care o deține. El dorește ca această carte să ajungă oficial în librării și biblioteci, pentru ca întreaga lume să ia cunoștință de ceea ce Dumnezeu descoperă prin Cuvântul Lui. În primul sfârșit de săptămână din aprilie, el ne va aduce 1.000 de copii pe care le vom împărți, iar restul de 9.000 de exemplare vor fi distribuite în librării, la dispoziția tuturor acelor care vorbesc limba germană. Doresc să-i mulțumesc și fratelui Münch, care a scris prefața – o lucrare deosebită. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru acest lucru.

Scumpi frați și surori, dragi prieteni, Cuvântul lui Dumnezeu ne-a devenit atât de prețios încât dorim să-L împărtășim tuturor, pentru că nu-L putem ține doar pentru noi.

Astăzi aș vrea să aduc câteva pasaje dintr-o predică a fratelui Branham, pe care am să le citesc direct din limba engleză, pentru că pentru mine sunt foarte importante. Numele predicii este „Despărțire totală de necredință”. Fratele Branham a pus următoarele versete ca fundament: din Geneza 13, începând de la vers.14: *„Domnul i-a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi și-o voi da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție și-o voi da”*. Atât din acest scump Cuvânt al lui Dumnezeu.

Și din Levitic 20, de la vers 22: *„Să păziți toate legile Mele și toate poruncile Mele, și să le împliniți, pentru ca țara în care vă duc să vă așez, să nu vă verse din gura ei. Să nu trăiți după obiceiurile neamurilor pe care le voi izgoni dinaintea voastră; căci ele au făcut toate aceste lucruri, și Mi-este scârbă de ele. V-am spus: ,Voi le veți stăpâni țara; Eu vă voi da-o în stăpânire: este o țară în care curge lapte și miere.’ Eu Sunt DOMNUL, Dumnezeul vostru, care v-am pus de o parte dintre popoare”*. Un cuvânt foarte serios...

Să citim și din versetul paralel, din Apocalipsa 3:16, unde este adusă o mustrare foarte serioasă ultimei epoci a Bisericii: *„Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea”*. Noi am ajuns la un timp în care trebuie să ne dedicăm în întregime DOMNULUI. A fi răscumpărat pe jumătate nu este nicidecum de folos pentru un suflet, ci numai pe de-a-ntregul, într-o mântuire deplină, așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu. Israel a fost pus deoparte [dintre neamuri] pentru că DOMNUL, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, i s-a descoperit personal – asta este important. Mai întâi, DOMNUL ni se descoperă personal, Cuvântul Lui ni se adresează personal, iar noi auzim vocea Lui și venim la El, trăind experiența harului. Cuvântul pe care fratele Branham îl repetă insistent este *separarea*; separarea de lume, de necredință, de tot ce nu este în conformitate cu Dumnezeu și Cuvântul Lui.

Eu doresc să citesc câteva pasaje și, așa cum am spus deja, voi vorbi mai detaliat despre aceste lucruri, poate într-o scrisoare circulară. Aici fratele Branham spune mai întâi „Dumnezeu ne-a descoperit în Cuvântul Lui planul Său de a ne *despărți* de lume”. După aceea, el merge la Geneza 1:3 și spune: *„Dumnezeu a zis: ,Să fie lumină!’ Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte”*. În legătură directă cu aceasta am primit cuvântul din 1 Tesaloniceni 5:4 *„Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji. Căci cei ce dorm, dorm noaptea; și cei ce se îmbată, se îmbată noaptea. Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii”*. Aici avem legătura!

Când Dumnezeu ne descoperă Cuvântul Lui, El devine lumină. Înainte, Cuvântul era o literă pe care se putea discuta, dar acum El este duh și viață.

Apoi fratele Branham scoate în evidență un lucru deosebit cu privire la Maria, mama DOMNULUI nostru, care i se adresase lui Isus astfel: „*Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare*”. Și corectarea DOMNULUI a venit pe loc: „*De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?*” – nu în atelierul de dulgherie al lui Iosif, ci în casa lui Dumnezeu, unde le-a propovăduit oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu.

În legătură cu aceasta vreau să vă citesc din evanghelia lui Luca 2:44 „*Au crezut că este cu tovarășii lor de călătorie, și au mers cale de o zi, și L-au căutat printre rudele și cunoscuții lor*”. Pe DOMNUL, care era atunci în vârstă de 12 ani, îl lăsaseră în templu, în Ierusalim, dar în drumul lor spre casă credeau că se află printre ei. Sărbătoarea se încheiase și mulți erau pe drum, dar El nu era cu ei, pentru că rămăsese în Ierusalim și vorbea în templu.

Aici e și învățătura! Câți nu sunt azi de părere că DOMNUL merge împreună cu ei, sau dacă nu cu ei, atunci cu siguranță cu gruparea aceea sau cealaltă! Dar El a fost acolo unde trebuia să fie și noi trebuie să fim împreună cu El.

Mai departe este scris că Maria L-a întrebat: „*Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare*’. El le-a zis: „*De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?*””. Fratele Branham subliniază aici că răspunsul de îndreptare al DOMNULUI a venit pe loc, pentru că nu era îngăduit să se vorbească așa. Atunci când Dumnezeu vorbește, o face pentru că trebuie să ne facă de cunoscut Cuvântul Lui.

Revenind la Geneza 1, „*Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină*”. Vă rog să observați un lucru: Cuvântul devine lumină atunci când este descoperit și confirmat. Cuvântul luminează atunci când ne este descoperit, iar după aceea Dumnezeu Îl și confirmă. La fel se întâmplă și cu făgăduințele. Odată confirmată, făgăduința devine lumină, pentru că Dumnezeu o face clară ca lumina zilei.

Frați și surori, iubiți prieteni, credința noastră în Cuvântul făgăduit de Dumnezeu pentru acest timp nu este o închipuire evlavioasă. Noi credem cu adevărat așa cum spune Scriptura. Nu avem nici un drept să judecăm pe alții, dar noi nu putem trece pe lângă Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu. Dacă facem aceasta, atunci și Dumnezeu va trece pe lângă noi, și tocmai despre asta este vorba. Fratele Branham vorbea despre despărțirea turmelor lui Avraam de turmele lui Lot: „*dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga*”. După această despărțire, DOMNUL i-a spus lui Avraam: „*Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi ți-o voi da ție și seminței tale în veac*”. DOMNUL ne îndeamnă să ne uităm spre Țara făgăduinței, ca să știm ce cadouri minunate am primit din partea lui Dumnezeu.

Fratele Branham aduce apoi cazul deosebit al Evei, care o parte a Cuvântului lui Dumnezeu a pus-o sub semnul întrebării. Adam ar fi trebuit să rămână în Cuvânt, dar el a preferat să-L părăsească și să rămână împreună cu soția lui. Lucrul important pe care fratele Branham îl accentuează aici este că noi trebuie să credem Cuvântul lui Dumnezeu, sa-L ținem și să-L experimentăm în toate faptele noastre. Ce fac alții este treaba lor. Tu și eu suntem separați de lume și nu numai de lume, ci și de toate bisericile, libere sau nu. Altfel, se va întâmpla așa cum am citit în Levitic, și anume că Țara ne va scuipa afară. Nu judecăm, dar toate bisericile afirmă că ele au credință și fiecare dintre ele are câte un crez, dar copiii lui Dumnezeu care mai sunt împrăștiați printre ele trebuie să fie chemați afară. Acesta este timpul separării! ACUM trebuie să ne întoarcem la DOMNUL și să umblăm pe Calea Lui.

Să mergem la Numeri cap.6, unde fratele Branham vorbește despre jurământul de nazireat pe care îl făceau bărbații și femeile care se dedicau DOMNULUI. „*Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ,Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: Când un bărbat sau o femeie se va despărți de ceilalți, făcând o juruință de nazireat, ca să se închine Domnului’*”. Acest cuvânt, nazireat, exprimă jurământul prin care o persoană i se dedica Domnului. Acest jurământ l-au făcut bărbații care s-au apropiat în mod deosebit de Dumnezeu și au rămas în prezența Lui. În întreg capitolul 6 putem citi prescripțiile care îi erau date celui ce vroia să facă o asemenea juruință. Mai departe, fratele Branham dă exemplul lui Samson, care îi era dedicat lui Dumnezeu și pe care Dumnezeu l-a hotărât pentru eliberarea israeliților de sub stăpânirea filistenilor. Pentru acest lucru a fost nevoie de o dedicare deplină, pentru ca totul să fie în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu.

În ce privește separarea, avem un cuvânt în Faptele apostolilor 13 unde este scris că sfârșitul trebuie să fie la fel cu începutul. Dumnezeu trebuie și va lucra în același fel în care a făcut-o la început. Înainte ca poporul lui Dumnezeu să fie separat și să poată fi dedicat, trebuie ca aceia care aduc Cuvântul să fie separați și închinați DOMNULUI. Așa este scris în Faptele apostolilor 13, de la vers.1: „*În Biserica din Antiohia erau niște prooroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, și Saul*”; și acum vine lucrul cel mai important: „*Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: ,Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.’ Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece*”. Așadar, dintre proorocii, apostolii și învățătorii care erau acolo împreună, Dumnezeu i-a ales pe Barnaba, Simon, Luciu, Manaen și Saul și i-a chemat pentru o lucrare deosebită.

În capitolul 19 vedem că acești bărbați ai lui Dumnezeu I-au slujit DOMNULUI, iar atunci când au văzut că gloatele nu mai ascultau și nu mai vroiau să primească Cuvântul, au făcut separarea între credincioși și necredincioși: „*În urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, și căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau. Dar, fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran*”. Aici putem vedea cum Evanghelia fusese predicată timp de trei luni în sinagogă, iar unii au crezut-o și alții nu. De aceea a venit timpul ca cei credincioși să se despartă de cei necredincioși, și la fel este și astăzi.

Dragi frați și surori, cu toții ne putem uita în urmă la cercurile și bisericile din care am venit. Noi am auzit Cuvântul la fel ca mulți alții, dar noi am crezut iar ei nu. De aceea a trebuit și trebuie să vină despărțirea între cei ce au primit descoperirea și cei ce n-au primit-o, între cei care au primit Cuvântul și cei care nu l-au primit. Ne-a fost dat un mare har prin care să putem primi Cuvântul Lui, prin descoperire, și prin care ne-a fost dăruită intrarea în Locul Preasfânt.

De câteva ori am vorbit despre chivotul legământului, din Vechiul Testament, și o spun din nou că fără Cuvântul lui Dumnezeu ar fi fost doar o ladă de lemn. Da, o ladă frumoasă de lemn, care prin Cuvântul lui Dumnezeu a devenit chivotul legământului. CUVÂNTUL este important: „*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece*”. Și dacă acest Cuvânt este în noi, și NOI rămânem cu Cuvântul în vecii vecilor. Cuvântul trebuie să însemne totul pentru noi.

Dacă vreți să o citiți, fratele Branham se întoarce apoi la Aaron, care și el a fost ales, despărțit și închinat lui Dumnezeu, împreună cu fiii lui, pentru slujba de preot. Pe urmă este pomenit pieptarul pe care erau ținute douăsprezece pietre prețioase, semne către cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Peste acestea a venit apoi lumina și dreptatea [urim și tumim], așa încât Dumnezeu putea confirma că ceea ce fusese spus era adevărul.

Noi știm că de la noi înșine nu am avea priceperea să înțelegem corect nici un verset biblic. Ați auzit-o bine? Noi singuri nu am putea să vedem corect nici o legătură biblică – trebuie să ne fie descoperită! Luați orice temă, fie că este ea a Dumnezeirii, a botezului sau a cinei – peste tot veți găsi doar neînțelegeri și răstălmăciri. Numai dacă DOMNUL ne deschide mintea pentru Scripturi putem noi să înțelegem, așa cum s-a întâmplat în Luca 24. Abia pe urmă ne poate arăta El Cuvântul din Moise, psalmi și prooroci, așa cum este scris. Și despre asta am mai vorbit: după înviere nici un om nu l-a mai văzut pe DOMNUL Isus Hristos, înafară de cei credincioși. Numai lor li s-a mai descoperit. Potrivit cu Corinteni 1:15, cinci sute de frați deodată l-au văzut. Este scris în Ioan 14:19 *„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”*. Frați și surori, iubiți prieteni, noi recunoaștem prin aceasta că Dumnezeu s-a uitat la poporul Său prin har, și tot prin har ne-a dăruit nouă și făgăduințele pentru acest timp. Dacă după aceasta am mai putea spune că Dumnezeu nu ne-a trimis un prooroc pentru acest timp, cu toții am umbla azi în întuneric. Lumina Cuvântului profetic nici nu ne-ar fi luminat. A fost nevoie de o slujbă profetică pentru ca și Cuvântul să fie propovăduit în mod corect. DOMNUL nostru spune chiar *„Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric”*. Și Ioan Botezătorul *„a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el”*. Deci, nu numai litera, ci Cuvântul lui Dumnezeu descoperit prin Duhul sfânt.

Mai este aici un lucru important. Dumnezeu desparte lumina de întuneric, Cuvântul de răstălmăcire. EL desparte de necredință, El desparte de păcat; Dumnezeu ne desparte... și ne unește cu Sine, în legătura dragostei dumnezeiești, așa cum a dovedit pe crucea de la Golgota. De aceea noi suntem pregătiți să mergem întreaga cale cu DOMNUL, până când ochii noștri vor vedea împlinirea nădejdi noastre. Noi dorim să trăim desăvârșirea împreună și o vom și trăi. Este scris că Dumnezeu le-a dăruit făgăduințe credincioșilor care s-au despărțit de lume și care au primit Cuvântul Lui. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, pentru că ori va sluji mai bine pe unul, ori pe celălalt.

Apoi fratele Branham vorbește din nou despre dedicare, despre închinarea totală DOMNULUI. Aici scrie că proorocii au fost bărbați puși deoparte și închinați lui Dumnezeu și, în timpul lor, au vestit prin ascultare Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ei fac asta și păzesc Cuvântul lui Dumnezeu, atunci trebuie să existe și o Biserică pentru care să fie propovăduit mesajul divin și în care să fie aduși toți cei ce aud Cuvântul și Îl cred. Aici, spune fratele Branham, primul om – Adam – s-a despărțit de Cuvânt și a urmat-o pe soția lui, care a pus Cuvântul sub semnul întrebării. Apoi vorbește despre Isus Hristos, DOMNUL nostru, care este al doilea Adam și care a venit ca și Cuvânt întrupat pentru a răscumpăra Biserica Lui, care ieșise din El. Nu este aceasta minunat? E minunat că Dumnezeu ne dă claritate asupra tuturor lucrurilor și ne face părtași voii Lui desăvârșite.

Mai departe fratele Branham amintește de întrebarea pe care DOMNUL nostru a pus-o fariseilor: *„Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?”* [Ioan 8:46]. Și tot fratele Branham aduce și răspunsul: *„Păcatul este necredința”*. Cu aceasta a început totul, pentru că prin ea a fost pus de la început Cuvântul sub semnul întrebării, iar potrivnicul și-a putut face apoi lucrarea. În legătura cu aceasta, am putea citi versetele din Ioan 8:46-48, Ioan 5:39 și versetul din Isaia 9:5. Ele ne sunt clar arătat în legătură unele cu altele, și astfel avem înțelegerea lucrurilor. Nu avem nevoie de o atitudine evlavioasă sau carismatică, ci doar de cunoașterea voii lui Dumnezeu pe care s-o și împlinim.

Fratele Branham mai spune că aceste lucruri sunt întotdeauna în legătură cu Cuvântul vorbit, cu făgăduința lui Dumnezeu pentru acea zi. Noi știm că Dumnezeu a dat diferite făgăduințe: unele

pentru Israel, și pe acelea le va împlini cu Israel, iar altele pentru Biserică și pe care le va împlini prin Biserică.

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” [Ioan 5:39]. Așa vorbește DOMNUL! O simplă cercetare a Sfintei Scripturi, fără dorința ca DOMNUL să ne vorbească personal, nu este suficientă. Cuvântul nu trebuie să se întoarcă gol înapoi, fără să-și facă lucrarea pentru care a fost trimis. După aceea, trebuie să vorbim despre făgăduințele pe care adevărații copii ai lui Dumnezeu le cred, le trăiesc și le văd confirmate. Și din nou spune fratele Branham că fiecare credincios trebuie să fie un om dedicat (închinat) lui Dumnezeu, despărțit de tot ceea ce nu este în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu – un adevărat credincios. Dacă Dumnezeu spune un cuvânt, acesta rămâne valabil pentru timp și veșnicie. De pildă, dacă este scris: „*Este un singur DOMN, o singură credință, un singur botez*”, atunci nimeni să nu spună că botezat sau nu, sau cu un botez sau altul, este indiferent. Nu este așa! Trebuie să corectăm acest lucru de fiecare dată.

Până în secolul al IV-lea nu a existat nici o concepție trinitară printre creștini și acest lucru poate fi oricând arătat și dovedit pe baza istoriei. Și dacă se găsesc oameni care să spună că „acest Branham a fost la început un predicator bun pe care Dumnezeu l-a binecuvântat și l-a folosit, dar după aceea...” Nu, nu este nici un „după aceea”! Timpul a sosit pentru ca pecetea să fie deschisă, Cuvântul să fie descoperit și proorociile să se împlinească. Dar ei spun că el s-a rătăcit... încotro s-a rătăcit? Ce este rătăcit în această învățătură? Trebuie s-o spunem clar: pe Dumnezeu numai în Cuvântul Lui îl putem găsi și nimic altceva nu poate sta în picioare înaintea Lui. Putem afirma acest lucru deplin încredințați, în fața întregii lumi. Arătați-ne din Scriptură o singură faptă care să fi fost făcută într-o formulă trinitară, în numele a trei dumnezei. Aș putea oferi un milion pentru acest lucru, dacă aș avea. Dar așa ceva nu merge. Oamenii au fost înșelați în Numele lui Dumnezeu și ei nici n-o știu. Ceea ce este adevăr a fost etichetat ca învățătură rătăcitoare, iar ce este fals a fost prezentat ca adevăr. Dar cu Scriptura deschisă, putem vedea de care parte este adevărul și dreptatea.

Trebuie spus clar că acesta este timpul chemării afară, al separării și al dedicării pentru DOMNUL... nu este vremea compromisurilor, pentru că există destule compromisuri. Ca o notă informativă, vreau să vă spun că a avut loc o întrunire a Conciliului Mondial al Bisericilor la Porto Alegre, în Brazilia, la care au luat parte peste 3000 de participanți și delegați din 348 de biserici și... ați citit titlul? Toți sunt una și au căzut de acord că poate începe dialogul cu bisericile penticostale, toți ceilalți fiind deja membri. Dar pe noi nu ne interesează acest dialog... noi căutăm dialogul cu Dumnezeu; noi vrem să vorbim cu Dumnezeu și Dumnezeu să ne vorbească nouă, așa încât Cuvântul Lui să fie o lumină a picioarelor noastre. Cuvântul lui Dumnezeu nu va mai fi pus sub sfeșnic și va rămâne în picioare iar cei ce Îl vor auzi vor fi puși deoparte, separați, chemați afară și dedicați DOMNULUI, așa cum este scris în Maleahi: „*Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu*”.

În timpurile străvechi, proorocii erau numiți și *văzători*, și puteți citi aceasta din 1 Samuel 9:19, la fel cum și fratele Branham îi numea bărbați închinați, prin care DOMNUL putea vorbi. Cuvântul lor nu era „Așa vorbește Isaia” sau „Așa vorbește Ieremia”, ci „Așa vorbește DOMNUL”. Ungerea venea peste ei, ei primeau Cuvântul lui Dumnezeu și Îl vesteau poporului. Aici este vorba despre *separare*. Fratele Branham vorbește despre exemplul lui Avraam, care a trebuit să se despartă de ceilalți înainte ca să poată vedea făgăduința împlinită. Acesta este un exemplu minunat: nici un amestec, ci o despărțire totală, într-o legătură deplină cu Dumnezeu, ca să putem trăi împlinirea făgăduinței, prin har.

Omenește vorbind, pentru mine ar fi minunat dacă toți, împreună cu toată lumea, am putea cânta aceeași cântare și am fi întrutotul de acord. Dar asta nu merge. Noi putem fi de acord doar cu Dumnezeu și cu poporul Său.

Dați-mi voie să mai citesc câteva versete, ca să accentuăm ceea ce am spus până acum. În Numeri 23:9 avem mărturia unui bărbat care nici măcar nu era din Israel, dar care a văzut pe poporul lui Dumnezeu ca un popor ales: „*Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri*”. Dar în ceea ce privește Biserica? Da, și ea este separată și nu poate fi numărată în rândul denominațiunilor. Și noi suntem deseori întrebați din ce direcție de credință facem parte, iar dacă le răspundem că nu ținem de nici una dintre ele, suntem întâmpinați cu o clătinare din cap și cu întrebarea: „Dar se poate așa ceva?”. Da, DOMNUL nostru de ce denominațiune aparținea? În ce grupare religioasă era Ioan Botezătorul? Toți cei ce aparțin DOMNULUI sunt puși deoparte și sunt dedicați DOMNULUI, alcătuind Biserica Dumnezeului Celui viu.

Frați și surori, acesta e timpul ca să ne dedicăm cu totul lui Dumnezeu, pentru că nu ajută la nimic doar să vorbim despre timpul de sfârșit și despre făgăduințele pe care DOMNUL ni le-a dat, sau să amintim îndemnul ca atunci „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie*”. Chemarea afară, despărțirea de lucrurile firești și pregătirea noastră trebuie să aibă loc acum, cu fiecare dintre noi în parte. Nu există o altă cale decât acesta: să credem pe deplin Cuvântul și în ascultare de credință să-L împlinim așa cum L-am auzit.

Am primit porunca lui Dumnezeu pentru acest ceas și putem citi multe versete în legătură cu aceasta. În Ioan 12 de la vers.44 la 48, este scris că nu DOMNUL va fi judecătorul nostru în acea zi, ci „*Cuvântul pe care L-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi*”. Iar de la vers.46 scrie: „*Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric*”, iar în vers.36: „*Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii*”. EL, Fiul lui Dumnezeu, ca și Cuvânt, ca Lumină, ca descoperire a lui Dumnezeu și noi, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Nu numai Cuvânt, dar personal să devenim o lumină, după cum este scris. Credeți în lumină, pentru ca voi să fiți fii și fiice ale Luminii. Pentru aceasta ne-a fost dăruit Cuvântul lui Dumnezeu, ca să nu mai rătăcim în întuneric, ci să umblăm în lumina vieții și să cunoaștem că acesta este timpul în care Dumnezeu își desăvârșește lucrarea.

Noi nu am căutat astăzi să vorbim despre ce se întâmplă acum în lume și nici nu mai avem pe inimă să ascultăm știrile, pentru că zilnic auzim vești proaste, fie că e vorba de Hamas sau de alții. Aflăm că alți cardinali au fost puși în slujbă, iar Levada a primit cea mai înaltă investitură. Ce spunea fratele Branham? Papa va veni din Statele Unite, va fi un american. Dacă ne uităm la toate aceste lucruri, poate nici nu am vrea să vorbim despre ele, dar eu vă spun că acestea ne arată cât de târziu este, mai târziu decât mulți se gândesc.

Revenirea DOMNULUI este cu adevărat foarte aproape. Priviți doar la Irak sau la Iran, la impasul centralelor atomice, la dorința Rusiei de a-și recâștiga influența în zonă... da, împăratul nordului este la locul lui, la fel popoarele estului, unificarea este în desfășurare și lumea arabă continuă să nege Holocaustul. Nici nu trebuie să ne gândim la toate aceste lucruri.

Dragi frați și surori, dacă există un popor pe pământ care are un drept sfânt la existență, acesta este Israel. Prin Israel a trimis Dumnezeu cuvintele voinței Lui și în Israel au proorocit toți proorocii din vechime, care au anunțat planul de mântuire al lui Dumnezeu, pentru noi. Numai din pricina noastră au fost ei puși deoparte pentru o vreme, ca noi să fim chemați și să ne primim locurile noastre în Împărăția lui Dumnezeu. Dar ce a început Dumnezeu cu Israel, cu Israel va și încheia, și muntele Sionului va fi din nou muntele Lui cel sfânt. Cei 144.000 vor fi mai apoi pe

acest munte, într-o viziune minunată. Dar acum noi vedem cum totul merge spre un compromis, pe care încă de acum îl putem întrezări, după care Daniel 9:27 va ajunge la împlinire și un legământ va fi încheiat.

Eu nu am vrut să intrăm acum în aceste detalii dar, după cum se spune, acum toate se amestecă și limitele nu mai sunt atât de clare. Oricum, în ce privește timpul, suntem foarte înaintați și revenirea DOMNULUI nostru este foarte aproape pentru noi, cei care credem și o așteptăm. Porunca să rămânem treji este foarte actuală iar în viața de zi cu zi să facem totul ca să nu fim o povară pentru nimeni. Să lucrăm după cum e nevoie iar cine vrea să se căsătorească, să se căsătorească, cine vrea să învețe o meserie, să învețe și totul să rămână în claritate, iar noi să veghem până când trâmbița va răsună, pentru că așa a spus-o DOMNUL nostru: ziua și ceasul nu-l știe nimeni și așa va rămâne. Noi trebuie să rămânem treji și să-I slujim DOMNULUI.

Așa cum este scris și în această predică a fratelui Branham, Cuvântul ne cheamă la o despărțire totală de necredință. Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric și Isus Hristos este Cuvântul devenit trup – Lumina lumii. În 2Corinteni 6:14 avem o mare făgăduință și întrebarea sună astfel: „...cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial?”. Haideți să citim și de la vers.16: „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi Suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu”. Da, „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor”. Amintiți-vă, ce s-a întâmplat în zilele lui Solomon când templul a fost terminat? El s-a rugat și Slava lui Dumnezeu a coborât și numai după aceea a fost templul închinat și dedicat DOMNULUI. Citesc din nou din vers.17 și 18, unde este scris „De aceea: „Jeșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice DOMNUL; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice DOMNUL Cel Atotputernic”.

Acum o lună am spus aici că 2Samuel 7:14 este scris la singular: „Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu”. Dar aici exprimarea este la plural: „Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice”. Să nu uitați acest cuvânt minunat cu privire la separare, chemare afară, dedicare și ascultare de credință în conformitate cu tot ceea ce ne învață Sfânta Scriptură, ca nici un prilej de poticnire să nu mai rămână în noi. Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu să ne fie *amin*, pentru ca să ne poată fi descoperit. Ascultarea de credință trebuie s-o primim pentru ca DOMNULUI nostru să-I putem sluji. Să ne despărțim cu totul de necredință și de tot ce nu este în conformitate cu Dumnezeu și cu Cuvântul Lui. Să căutăm o rânduire a fiecăruia în planul de mântuire, în voia lui Dumnezeu și în conformitate cu întreaga Sfânta Scriptură.

Trimiterea mesajului divin în timpul de sfârșit va avea ca rod o Mireasă chemată afară, despărțită de lume, albită și curățită, slujind DOMNULUI și așteptând revenirea Lui. Îi aducem mulțumire lui Dumnezeu pentru trimiterea fratelui Branham. Îi aducem mulțumire pentru trimiterea tuturor proorocilor și robilor Săi, și eu aș vrea să mai subliniez un lucru. Ce aș avea eu de câștigat dacă despre Pavel ar fi scris „tu Îmi ești o unealtă aleasă” și eu n-aș crede că el a fost chemat de Dumnezeu și trimis pentru zidirea Bisericii? Dar noi putem spune că și fratele Branham a fost o unealtă aleasă a Dumnezeului nostru și printr-o chemare divină a adus Biserica din timpul de sfârșit la învățatura și lucrările din timpul de început; și tocmai aceasta este ținta. Împreună, prin har, noi vom trăi aceasta. Dumnezeu este credincios și ceea ce a început, a continuat și va și desăvârși pentru ziua DOMNULUI.

Vă întreb acum: vreți voi cu toții să fiți în acea zi acolo? Vreți voi cu toții să credeți și să țineți pasul în inima voastră spunând: „Tu, DOAMNE, să ai calea Ta cu mine și cu noi toți, până când vom ajunge la vederea a ceea ce am crezut”? LUI, Atotputernicului Dumnezeu, Îi aducem toată lauda și cinstea, mărirea și închinarea, în sfântul Nume al lui Isus Hristos. Amin!

Haideți să ne ridicăm în picioare și să-I mulțumim DOMNULUI în mod deosebit pentru toți aceia care încă nu și-au dedicat viața lor DOMNULUI, care nu au făcut încă primul pas și care se află încă pe calea cea largă. Pentru voi este dată astăzi posibilitatea de a vă dedica viața voastră DOMNULUI. Ne rugăm și pentru toți cei care și-au dedicat deja viața lor DOMNULUI. Aceasta să fie ziua în care toți să spunem „Nu voia mea, ci voia Ta să se împlinească!” Aceasta să fie dorința noastră, a tuturor.

Iubiți frați și surori, eu Îi sunt mulțumitor lui Dumnezeu, care ne-a descoperit Cuvântul Lui și voia Lui ne-a făcut-o cunoscută. În acest timp profetic, un prooroc pe care El ni l-a făgăduit l-a și trimis pentru ca noi să auzim Cuvântul în curăție, în claritate și adevăr. Israel a fost pus deoparte, dar nu s-a ținut de ceea ce Dumnezeu i-a încredințat și Țara i-a scuipat afară. O, dacă ai fi rece sau în clocot... am citit aceasta în Apocalipsa: „*Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea*”. Toți cei căldicei își urmează calea lor, cu învățătura lor, și Îl jignesc pe Dumnezeu pentru că Îi sunt neascultători. Ei trec peste Cuvânt și pun obiceiurile și dogmele omenești înaintea Lui, așa cum este scris în Marcu 7, de la vers.7. Dar noi nu vrem să-L jigni pe Dumnezeu și să ne punem în joc mântuirea și izbăvirea noastră. Noi vrem să-L credem pe DOMNUL și să-I dedicăm Lui viața noastră în ascultare de credință, pentru ca restituirea totală să poată fi adusă la împlinire.

Astăzi vrem cu toții ca decizia în ascultare de Cuvânt s-o fi făcut-o DOMNULUI pentru totdeauna. LUI vrem noi să-I aparținem și Cuvântul Lui vrem să Îl credem, pentru ca să fim sfințiți în Adevăr, prin sângele Mielului răscumpărați și pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua mântuirii trupului nostru. Dumnezeului Atotputernic Îi aducem cinste și laudă, închinare și mulțumire, pentru totdeauna. Fie ca doi sau trei frați să-I mulțumească cu voce tare DOMNULUI, ca apoi să-I mulțumim cu toții. Ne aplecăm capetele și rămânem în rugăciune. Doresc să întreb dacă este cineva aici care vrea să-și dedice viața DOMNULUI. Simțiți-vă liberi, nimeni nu se uită în jur. Puteți ridica mâna, Dumnezeu o vede. Vă mulțumesc, peste tot văd mâini ridicate. Mulțumesc soră, Dumnezeu a văzut-o.

Mai avem aici câteva rugăminți deosebite. *Isus Hristos este același* – noi am auzit aceasta. Cuvântul Lui ne este mai întâi descoperit și apoi ne este și confirmat. Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, care și-a vărsat sângele pe crucea de la Golgota, pentru iertarea păcatelor noastre. Noi credem că El a fost batjocorit și biciuit, dar El a luat vina și bolile noastre pe cruce și prin rănilor lui noi suntem vindecați. Așa este scris și noi așa o credem și avem și dreptul să o trăim.

Cine mai are o dorință sau o rugămintă? Mai este cineva care are nevoie de descoperire? Să fim separați, curățiți și lămurii – cu totul în mâna DOMNULUI. Să nu fie în zadar alergarea noastră, ci să atingem și ținta!

Eu, acum 40 de ani când am făcut un jurământ DOMNULUI, când am făgăduit să-I slujesc și să propovăduiesc Cuvântul Lui, am m-am și rugat: Iubitule DOMN, fie ca toți aceia care vor auzi Cuvântul din gura mea, să ajungă la Tine în Slavă! Credeți și veți vedea ceea ce ați nădăjduit! Aleluia! Lăudat și cinstit să fie DOMNUL. Haideți să ne rugăm împreună.

Tatăl nostru ceresc, noi Îți mulțumim din toată inima, chiar dacă predica a fost ținută în slăbiciune. Cuvântul Tău este desăvârșit și tot ceea ce spui Tu, este *da* și *amin*! De aceea noi Îți mulțumim, și noi știm că Tu ești acum prezent aici și confirmi Cuvântul Tău. TU salvezi, Tu sfințești, Tu binecuvântezi și dăruiești descoperire. TU cureți și Tu sfințești, pentru ca noi să putem pleca de aici închinați și dedicați Ție. Iubitule DOMN, fie ca juruința despărțirii despre care am citit în Numeri 6 să se împlinească cu noi toți. Îți facem azi o juruință, că Te vom crede, Îți vom sluji și Te vom urma, Îți vom fi ascultători până vom vedea ceea ce am crezut. Fii Tu cu noi și ajută-ne, o, credinciosule Dumnezeu! TU ne-ai dăruit credința și ascultarea de credință, prin har. Noi îți

mulțumim pentru slujba tuturor proorocilor și robilor Tăi. Așa cum atunci i-ai pus deoparte și i-ai trimis, așa i-ai pus deoparte și acum pe cei ce au auzit Cuvântul Tău. Îți mulțumim în mod deosebit pentru robul Tău, fratele Branham. Îți mulțumim pentru aceasta și aducem laudă Numelui Tău sfânt, pentru că prin har Tu Te-ai uitat la poporul Tău și ai adus la împlinire făgăduința dată lui, ca să poată avea loc chemarea afară și restituirea totală. Lăudat și cinstit să fie DOMNUL, Atotputernicul Dumnezeu, acum și în vecii vecilor! Împreună laudăm puterea sângelui Tău, puterea Cuvântului Tău și puterea Duhului Tău, în Numele sfânt al lui Isus; și tot poporul să spună *amin! Amin! Aleluia! Aleluia!*

Vă rog să vă așezați. Lăudat și cinstit să fie DOMNUL, Dumnezeu nostru! Eu mai am o rugămintă: vă rog să mă pomeniți în rugăciunile voastre. Eu voi călători în tot Pakistanul în luna martie și voi știți că frații de acolo sunt într-o mare așteptare. Și acolo sunt multe tulburări și neliniști. Vom merge în orașele principale, în Islamabad și Karachi. Vă rog să mă pomeniți în rugăciunile voastre în mod deosebit.

Le doresc același lucru tuturor fraților noștri – fratelui Barillier, fratelui Genton, fratelui Graf – și tuturor fraților care poartă Cuvântul. Da, eu voi transmite și salaturile voastre fratelui Batti, din Pakistan.

Să cântăm împreună cântarea 545 și fie ca Dumnezeu să binecuvânteze și darurile voastre. Cântarea 545, „Mireasa așteaptă deja de atâta timp, o, DOAMNE, ca Tu să Te arăți”. Această cântare am cântat-o de fiecare dată din inimă și o și spunem așa. Cu toții vom fi plini de bucurie când timpul va fi trecut. DOMNUL Dumnezeu să vă binecuvânteze și să fie cu voi toți!

Rugați-vă unii pentru alții și pentru mine. Rugați-vă pentru toți aceia care poartă Cuvântul și-L propovăduiesc și pentru fratele Helmuth Miskis, care a primit o mare însărcinare în limba în care a fost născut, limba portugheză. Noi suntem aici ca să dorim tuturor binecuvântarea lui Dumnezeu, din inimă. Cu aceasta legăm gândul principal cu privire la slujbe, din Efeseni 4:11 „*până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu*”. Slujbele pe care Dumnezeu le-a pus în Biserică slujesc pentru zidirea și unitatea ei. Așa vrem noi să ne rugăm pentru toți frații, pentru ca această orientare divină să fie unitatea de măsură cu care ei să fie măsurați. Toate au o unitate de măsură și cu aceasta trebuie să ne lăsăm măsurați.

Să ne ridicăm din nou pentru rugăciunea de încheiere. Tatăl nostru ceresc, Îți mulțumim încă o dată din toată inima pentru Cuvântul Tău, pentru fiecare descoperire. Cât de minunate sunt legăturile și cât de mare și de minunat ești Tu! DOAMNE Dumnezeule Atotputernic, ce suntem noi ca Tu să ne învrednicești cu o privire? Cine suntem noi ca Tu să ne vorbești și să ne pregătești un loc în lăcașurile cerești, cuvintele lui Dumnezeu să le auzim și prin Duhul Tău să le căpătăm descoperite? Prin sângele Mielului, prin sângele împăcării noi, ca niște oameni îndepărtați, am fost aduși aproape de Dumnezeu. Ție îți aducem mulțumire pentru aceasta. Acest lucru a devenit o realitate în viața noastră. *Tată, tu în Mine și Eu în ei, pentru ca cu toții să fim una*. Nu o unificare politică sau religioasă, ci o unitate divină, în Isus Hristos, DOMNUL nostru, cu cei chemați afară și puși deoparte în Biserica Dumnezeului Celui viu.

Tu, o, DOAMNE, să ai calea Ta cu noi toți. Noi Îți mulțumim în Numele sfânt al lui Isus Hristos. Aleluia! Amin.

[Fratele Frank cântă împreună cu adunarea „Aleluia, fii laudat!”]

Fiecare să dea mână cu celălalt și să-i ureze binecuvântarea lui Dumnezeu. Amin!